

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **D. P.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 6. 2016, č. j. 22 A 4/2016 - 17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 10.000 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu na bankovní účet žalobce do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 23. 6. 2016, č. j. 22 A 4/2016 - 17, odmítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2015, č. j. MSK 111305/2015, ve věci jiného správního deliktu, kterým bylo zamítnuto odvolání společnosti FLEET Control, s.r.o. proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 8. 7. 2015, č. j. SMO/244074/15/DSC/Sad, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění. Krajský soud dále uvedl, že „[d]le obsahu správního spisu bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 6.11.2015 č.j. MSK 138686/2015, které nabylo právní moci dne 9.12.2015. Formální i materiální neexistence meritorního rozhodnutí představuje neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, a proto soud podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) žalobu v této věci odmítl.“

Proti usnesení Krajského soudu v Ostravě podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost a uvedl, že ji doplní na výzvu ve lhůtě stanovené soudem.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 27. 7. 2016, č. j. 4 As 172/2016 - 9, stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení prostřednictvím svého zástupce doplnil kasační stížnost tak, že uvede, z jakých konkrétních důvodů napadá usnesení Krajského soudu v Ostravě. Současně stěžovatele poučil, že pokud kasační stížnost nebude ve stanovené lhůtě doplněna, soud ji odmítne. Předmětné usnesení Nejvyšší správní soud doručil zástupci

stěžovatele dne 28. 7. 2016, stanovená lhůta tudíž uplynula dne 29. 8. 2016 [srov. § 40 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Zástupce stěžovatele na uvedenou výzvu ve stanovené lhůtě nereagoval a Nejvyšší správní soud dospěl po posouzení obsahu podání stěžovatele k závěru, že kasační stížnost nesplňuje náležitosti předepsané ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 103 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. „[k]romě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.“

Podle § 37 odst. 3 věty první s. ř. s. „[z] každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno.“

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. „[p]ředseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.“

Zástupce stěžovatele v kasační stížnosti toliko vymezil, že brojí proti celému usnesení ze dne 23. 6. 2016, č. j. 22 A 4/2016 - 17, kterým Krajský soud v Ostravě odmítl žalobu stěžovatele. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud naposledy uvedené usnesení zrušil. Z textu kasační stížnosti však není seznatelné, v čem stěžovatel spatřuje nesprávnost napadeného usnesení, respektive jaká konkrétní pochybení krajskému soudu vytýká. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel je v souladu s § 103 odst. 1 s. ř. s. povinen uvést, pod jaké ustanovení podřazuje důvod kasační stížnosti, který namítá, a současně tento důvod obsahově popsat, tedy uvést konkrétní skutečnosti, které k naplnění označeného důvodu kasační stížnosti v dosavadním řízení vedly. To však stěžovatel v posuzované věci neučinil. Podle názoru Nejvyššího správního soudu není přípustné, aby za stěžovatele domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek měl pro potřeby kasační stížnosti na mysli. Na podporu tohoto závěru Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 - 5, podle kterého „[s]oud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen, anebo to, že řízení bylo vadné, aniž by poukázovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.“

Stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a současně byl poučen o následcích nerespektování takového požadavku. Vytýkané vady však ve stanovené lhůtě neodstranil, ačkoliv je zastoupen advokátem. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nedoplnil důvody napadení usnesení krajského soudu, nebyly splněny podmínky řízení o kasační stížnosti uvedené v § 106 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, neboť nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení pro tento nedostatek není možno pokračovat.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Podle třetí věty § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), „[b]yl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek“. Podle odst. 5 téhož

pokračování

ustanovení „[v] řízení, v němž lze rozhodnout bez jednání, postupuje soud obdobně podle odstavců 3 a 4, dokud nebylo vydáno rozhodnutí o věci samé“.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci jsou naplněny zákonné podmínky pro vrácení soudního poplatku za kasační stížnost v celkové výši 10.000 Kč. Stěžovatel uhradil soudní poplatek ve výši 5.000 Kč převodem na účet ke dni 28. 7. 2016. Stěžovatel dále uhradil soudní poplatek ve výši 5.000 Kč převodem na účet ke dni 2. 8. 2016. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla odmítnuta, aniž by bylo vydáno rozhodnutí o věci samé, byly naplněny podmínky pro vrácení soudního poplatku zaplaceného stěžovatelem, jak jsou vymezeny třetí větou § 10 odst. 3 ve spojení s odst. 5 téhož ustanovení zákona o soudních poplatcích.

Na základě výše uvedených důvodů rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že se stěžovateli vrací zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost v celkové výši 10.000 Kč. Uvedená částka bude v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení na bankovní účet, z něhož stěžovatel zaplatil soudní poplatek.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2016

JUDr. Jirí Palla
předseda senátu